

tænkning og visioner på bordet. Jeg siger ikke, at der ikke er nytænkning og visioner i redegørelsen, men den er ikke på højde med det, ministeren dengang gav udtryk for. Det kan selvfølgelig skyldes, at man i Fødevareministeriet har haft en masse andet at se til her på det sidste, men vi ser i hvert fald frem til den næste redegørelse, hvor der forhåbentlig også er lidt tanker bag visionerne.

En af grundene til, at også vi er medforslagsstillere på vedtagelsen, er de to pinde, der er opstillet i den. Det er måske netop lige netop det, der mangler i redegørelsen, nemlig en anvisning på, hvordan man kan lette vilkårene for erhvervet.

Annie Lunde Hansen (CD):

Jeg vil på CD's vegne gerne starte med at sige det samme, som regeringen gør i sin redegørelse: Det er regeringens første redegørelse for det samlede fødevarerhverv.

Sådan indledes redegørelsen, og det vil nok være lidt for vidtløftigt at sige, at det så sandelig også er på tide. Ikke desto mindre tilsiger det faktum, at fødevarerhvervet rent faktisk beskæftiger en femtedel af samtlige beskæftigede i det private erhvervsliv og i øvrigt står for en fjerdedel af landets samlede eksport, i forbindelse med de seneste års stadig stigende fokusering på fødevarer og fødevarer sikkerhed, at det er et erhvervsområde, som fortjener særlig opmærksomhed, og det har det hermed også fået.

Nu er det jo en erhvervspolitisk redegørelse, og det er med stor spænding, man kaster sig over netop denne redegørelse, eftersom fødevareministeren jo både er forbrugernes minister og erhvervets minister. Det er en opgave, som vel ikke altid er helt uden problemer, især hvis der skal træffes afgørelser, som vil kunne tages fortrydeligt op af enten erhvervet eller forbrugere, for når alt kommer til alt, har man ofte lidt forskellige interesser de to steder.

Men hvordan har ministeren så forvaltet sine to kasketter? Efter CD's opfattelse sådan set ganske udmærket. Der er dog næppe tvivl om, at udgangspunktet tages i forbrugernes interesse, og det er vi sådan set også ganske tilfredse med. Modvægten hertil er naturligvis at give producenter og virksomheder de rette værktøjer til at honorere de stillede krav med, og det skal vel at mærke være nogle værktøjer, som sikrer fastholdelse og forbedring af konkurrenceevnen.

En af de ting, som jeg i denne forbindelse synes er værd at nævne, og som regeringen til stadighed vil blive holdt fast på, er, at de grønne afgifter føres tilbage til erhvervene. Det er vist ikke nogen hemmelighed, at vi i CD ikke er udelt begejstrede for grønne afgifter. Vi mener, at de i nogle tilfælde er egnede som adfærdsgulering, hvorimod de til gengæld aldrig må bruges til blot at fylde statskassen op, og netop derfor er det meget vigtigt, at afgifterne tilbageføres til gavn for erhvervene.

Generelt er der vel ikke store, nye, revolutionerende ting i redegørelsen. Flere af elementerne i redegørelsen har vi jo allerede stiftet et ret grundigt bekendtskab med, og her tænker jeg selvfølgelig på forslagene til innovationslov, landdistrikstøttelov og fiskeristrukturlov.

Mens jeg har fat i innovationsloven, kan jeg lige så godt gentage, hvad jeg også sagde under førstebehandlingen af den lov: Her er et område, hvor vi i hvert fald ikke er helt enige med regeringen. Vi mener nemlig, det er grundlæggende forkert på forhånd decideret at udelukke de store virksomheder fra at få del i støtten, hvis de da ikke lige ønsker at indgå i et netværk med mindre virksomheder. Vi er helt enige i, at de små og mellemstore virksomheder er vigtige i denne sammenhæng, men regeringen erkender jo selv, at de store virksomheder er lokomotiverne, og netop derfor er det efter vores opfattelse formålsløst på forhånd at afskære muligheden for støtte. Det kunne jo være, at man dermed også smider nogle gode ideer væk.

Nogle ting, som vi er meget tilfredse med har fundet plads i redegørelsen, er afsnittet om standardisering og afsnittet om mærkning. Nationale og især internationale høje standarder er en CD-mærkesag, og vi har absolut ikke noget imod, at Danmark er foregangsland. Med hensyn til mærkning er vi enige i, at øvelsen går ud på at sikre forbrugernes tillid til fødevarer gennem tilliden til mærkningen, og vi støtter derfor regeringens arbejde med at udbygge Ø-mærket samt arbejdet med at få etableret et fælleseuropæisk økologimærke. Men det er vigtigt at fortælle forbrugere, at disse mærkninger også betyder, at man skal betale mere for varerne. Det gælder også andre kvalitetsmærker. Så derfor synes jeg, der ligger en meget vigtig opgave for vores fødevareminister i at komme på banen med noget pr-arbejde og fortælle forbrugere, hvad det egentlig drejer sig om, og at disse økologiske varer i køledisken automatisk vil være dyrere.